

Kiblesinde Saf Tuttu Allah Diye Diye

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 19 Ekim 2019

“Hilkatten, yani yaratılıştan gaye aşktır. Biz o aşkı Allah’tan öğrendik.” (Hz. Ken’an Er-Rifai)

Mağlup bir düş’ün karesiydi aşk belki de menfi suretlerin yenilgisi. Kalam yenik düştü zamana sonra tecelli eden niyete büründü insan ve göğün tutsaklığında açan mavi çiçek: elbette iksiriydi ömrün saltanat düşkününü menkıbeler de yenik düştü şafağa.

Göğün kırıntılarında uçuşan tülünde hezimetin
Bazense borazan imgeler...
Tahayyülü zor idi neşenin
Yüreğin kısrağı sancılı alamet
Göğün küpeştesinde ölü bir zihniyet.
Azabı yüksekti söylemlerin
Şafağın dili sancılı
Kayrasına tohumlar ekte sefalet
Uçkuruna düşkün muhatap alınmayası cehalet
Kök söktürdü ömre, zafere ve yüreklerin
Kiblesinde tecelli eden sanrı yüklü muhabbet.

Elbet kefareti ödenecekti
Ne kinaye yüklü köstebek
Ne sahalarda sürünen sivil yüreklerden taşan
O mayhoş emareler
Zanların uçtuğu tutsaklık
Zehrin ölümüne eşlik eden masumiyet...
Yetim düştü imgeler
Sarardı soldu heceler
Destursuz geçmedi gün
Hüzün yüklendi her öğün de göğün kanatlarına
Asılı kalan bir izlekte
Tanrısı yoksunluğun aczi yet.

Gölgelerin en mağduru
Sehven yenik düşen sevdalı seyrüseferi ruhun
Kozasında evham;
Sevdalı haznesinde aranan meram

Tesellisi ölümün aşkla adanan ibadet ki
Bir menkıbede doğdu gece
Geceye serildi şair ve hece.

Kalemin tutanaklarına esip de gürledi
Şaşalı hitabı yüksündüğümüz
Minvalde tutuşan yorganı
Astıkça astık tavana kelamı
Sisinde ömrün
Şehrinde şiir yüklü mevsimin
Andıkça adını kötünün
Ve efsunlu ruhlardan sızan irin
Nöbette aşk ve Rahman
Kehanet erbabı nidalar soldu
Kayrasında ömrün varsın vadesi doldu
Umudun.

Yeknesak bir tını
Anan dününü
Bedellerin nüksettiği
Gazası mübarek uçuşu yankıların
Yanıp da hidayetle
Temsili miydi düşlerin gerçeklerden taşan...

Diviti selamın tükenmedi
Azabı şeytanın sonlanmadı
İfa edilesi her katre
Sedası tohumların ektikçe gönle
Zaruri bir nefesla
Bağdaş kurulası hâsılın
Zemzem suyuna hasret cihan
Esaretinde sevginin nükseden
Sevecen bir eda
Meşru kılınan ömrün devasa bahçesinde
Açıp da solmayan bir goncanın varlığı
Eşlik eden özleme banıp da inancı...

Ve gün devindi
Körüklenen imanla

Surlar ve kaleler kuşatıldı
Aşkın hâkim kılındığı bir hüsrarla
Yanıp tutuştu bedenden firar eden
T/asına tutundu her şehadet
Asılı kaldığımız umudun da kareköküydü
Sehven yenik düşen elbette harbi sevgilerin meali.

Titreyen o ışıktaki azat edildi her tutsak yürek
Andıkça Rabbini ferî aydınlandı göğün
Tek katresi bile düşkün kiblesine;
Tek hasreti kavuşulası metanet
Sevip uçuşan her zihniyet
Kavuştu sonunda o tek arzusuna:
Yandıkça aşk ile
Kiblesinde saf tuttu Allah diye diye.